

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. T. N.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem Teplice, Dlouhá 31/63, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2006, č.j. 11 Ca 3/2005 - 52,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo zastaveno řízení o jeho kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 11 Ca 3/2005 - 25, a to podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), § 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť stěžovatel za kasační stížnost nezaplatil soudní poplatek ani v soudem dodatečně stanovené lhůtě. Usnesením ze dne 16. 3. 2006 městský soud odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2004, č. j. SCPP-4771/C-255-2004, kterým bylo zamítnuto jako nepřípustné stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2004, č. j. SCPP-522/UL-OPK-UL-SV-22-2004, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu tří let (do 26. 10. 2007).

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Konkrétně pak rekapituluje skutkový stav věci a zejména uvádí výtky ve vztahu k postupu žalovaného a správního orgánu prvního stupně. Nesouhlasí také s postupem městského soudu, který stěžovateli osvobození od soudního poplatku nepřiznal přesto, že bylo jeho zástupcem sděleno, že se stěžovatel nachází ve vězení. Má tak za to, že usnesení městského soudu o zastavení řízení je nezákonné a navrhuje, aby zdejší soud toto usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že napadá usnesení o zastavení řízení, připadá v úvahu pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. („*nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení*“); k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněn: Sb. NSS 625/2005. Navíc i konkrétní skutečnosti stěžovatelem uvedené spadají pod tento důvod.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že dne 6. 4. 2006 podal stěžovatel (na základě plné moci ze dne 4. 11. 2004 zastoupen advokátem) k Městskému soudu v Praze kasační stížnost proti usnesení tohoto soudu ze dne 16. 3. 2006, č. j. 11 Ca 3/2005 - 25, kterým byla odmítnuta jeho žaloba. Součástí kasační stížnosti byla i žádost o osvobození od povinnosti platit soudní poplatek za toto řízení, a to pro nepříznivé majetkové poměry stěžovatele. Městský soud proto stěžovatele vyzval k vyplnění formuláře „Prohlášení o osobních a majetkových poměrech“ (vzor č. 060) ve lhůtě 14 dnů a k tomu, aby jej v této lhůtě vrátil soudu zpět. Tento přípis byl zástupci stěžovatele doručen dne 12. 4. 2006. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě soud formulář zpět neobdržel, vyzval usnesením ze dne 8. 6. 2006 stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti. Uvedené usnesení bylo doručeno stěžovateli zástupci dne 14. 6. 2006. Přípisem z následujícího dne uvedl zástupce, že podle jeho informací se stěžovatel nachází v současné době ve věznici. Navrhl soudu, aby zjistil, zda je tato informace pravdivá, a v případě, že tomu tak je, žádá o osvobození od soudních poplatků. Součástí spisu je také úřední záznam ze dne 17. 8. 2006, podle něhož je stěžovatel ode dne 19. 6. 2006 umístěn ve vazbě ve věznici Ruzyně. Městský soud tuto skutečnost sdělil stěžovateli zástupci a vyzval jej k doložení vyplněného prohlášení o osobních a majetkových poměrech stěžovatele, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení. Výzva byla zástupci doručena dne 25. 8. 2006. Poslední den lhůty požádal zástupce o prodloužení lhůty do 10. 10. 2006 s tím, že se mu nepodařilo se stěžovatelem spojit. Ani v této lhůtě však vyplněný formulář soudu vrácen nebyl. Usnesením ze dne 25. 10. 2006, č. j. 11 Ca 3/2005 - 46, městský soud nepřiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti proti usnesení tohoto soudu ze dne 16. 3. 2006. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli zástupci dne 27. 10. 2006 a kasační stížnost proti němu podána nebyla.

Usnesením ze dne 15. 11. 2006 byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 16. 3. 2006, a to ve lhůtě 3 dnů. Rovněž byl poučen, že nezaplatí-li soudní poplatek, bude toto řízení zastaveno. Uvedené usnesení bylo stěžovateli zástupci doručeno dne 22. 11. 2006. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek zaplacen nebyl, zastavil městský soud řízení o kasační stížnosti

napadeným usnesením ze dne 14. 12. 2006, a to podle § 47 písm. c) s. ř. s., § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Stěžovatel má zato, že městský soud postupoval nezákonně, pokud řízení zastavil přesto, že věděl, že je stěžovatel umístěn ve věznici. Uvedenou námitku shledal zdejší soud nedůvodnou.

Předně je třeba uvést, že v daném řízení (tj. řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku) lze posuzovat pouze zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy to, zda byly naplněny podmínky pro to, aby městský soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „*soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*“. Zvláštním zákonem v daném případě je zákon o soudních poplatcích (a to nejen z toho důvodu, že na něj v poznámce pod čarou toto ustanovení přímo odkazuje). Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal kasační stížnost. Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 cit. zákona). Podle § 4 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích stanoví, že „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví*“. Podle § 3 odst. 4 tohoto zákona rozhoduje ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti krajský soud (Městský soud v Praze).

V daném případě stěžovatel při podání kasační stížnosti soudní poplatek nezaplatil, avšak požádal o osvobození od tohoto poplatku. Jeho žádost však byla zamítnuta. Stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku městským soudem vyzván a k zaplacení mu byla stanovena lhůta. Ani v této lhůtě soudní poplatek za kasační stížnost nezaplatil. Městský soud tak zcela v souladu se zákonem řízení o jeho kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s., § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil; k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, www.nssoud.cz.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že mu měl městský soud přiznat osvobození od soudních poplatků z toho důvodu, že se nacházel ve věznici, tak tu mohl stěžovatel účinně uplatnit v kasační stížnosti, kterou by směřoval proti rozhodnutí městského soudu, kterým mu osvobození od soudního poplatku přiznáno nebylo (tj. proti usnesením ze dne 25. 10. 2006, č. j. 11 Ca 3/2005 - 46). Přesto, že byl v poučení tohoto usnesení soudem řádně poučen o možnosti podat proti němu kasační stížnost, této možnosti nevyužil a kasační stížnost nepodal. Nejvyšší správní soud se tak touto jeho námitkou nyní již zabývat nemůže, neboť v tomto řízení není přezkoumáváno rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, nýbrž rozhodnutí o zastavení řízení.

Nad rámec uvedeného je však vhodné poznamenat, že tato stěžovatelova námitka by nemohla být úspěšná, ani pokud by ji v kasační stížnosti proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků uplatnil. Podmínky, kdy může soud účastníka od soudních poplatků osvobodit, stanoví § 36 odst. 3 s. ř. s. („*Účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností,*

jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.“). Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že je třeba, aby účastník doložil, že nemá dostatečné prostředky. Nelze tak stěžovateli přisvědčit, že ho pouhá přítomnost ve vazební věznici určuje bez dalšího k osvobození od soudních poplatků. Tato samotná skutečnost (stěžovatelovo umístění do vazby) totiž zdaleka nemusí znamenat, že stěžovatel nemá dostatečné prostředky. Pokud pak stěžovatel soudu nevrátil vyplněný formulář ani jinak nedoložil, že nemá dostatečné prostředky, postupoval městský soud zcela v souladu se zákonem, když mu osvobození od soudních poplatků nepřiznal (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, zveřejněno: Sb. NSS 537/2005, nebo ze dne 30. 3. 2004, č. j. 1 Afs 5/2003 - 54, zveřejněno: Sb. NSS 311/2004).

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu o zastavení řízení správným a zákonným a uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezjistil.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu